

ದೇಹ ಧರ್ಮ

■ ಸಂಪೂರ್ಣಾನಂದ ಬಳ್ಳಾರಿ

ಮುಂಬಯಿಯ ಒಂದು ಗಲ್ಲಿ, ಬಾಡಿಗೆ ಮನೆಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಹುಡುಗಿಯರಂತೆ ಎರಡು ಕೋಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಎಂಟು ಹುಡುಗಿಯರು. ಅಕ್ಕನಿಗೆ ಕಾಲ್ ಬಂದಾಗ ಅವಳು ಲಭ್ಯ ಇದ್ದವರ ಫೋಟೋ, ಹೆಸರು ಹಾಕುತ್ತಾಳೆ. ಅಲ್ಲೇ ಪಕ್ಕದ ಗ್ರಾಂಡ್ ಲೀಗಲ್ ಲಾಡ್ಜಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬರುವುದು. ಕರೆದವರು ಹೇಳಿದ ಸಂಖ್ಯೆಯ ಕೊಠಡಿಗೆ. ಪೇಮೆಂಟಿಲ್ಲ ಆನ್‌ಲೈನ್‌ನಲ್ಲಿ ಅಕ್ಕನಿಗೆ. ಕೆಲವರು ಇವರ ಕೈಗೂ ಒಂದಿಷ್ಟು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಆನ್‌ಲೈನ್ ಇಲ್ಲದವರು ನಗದು ಕೊಡುವುದು. ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಅಕ್ಕನೂ ಬರುವುದುಂಟು.

ಇಂದು ಸಂಜೆ ನಾಲ್ಕಕ್ಕೆ ಈಕೆ ಹೋಗಬೇಕು. ಈಗ ಇನ್ನೂ ಎರಡೂವರೆ ಅಷ್ಟೆ. ಮೂರಕ್ಕೆ ತಯಾರಾಗಲು ಸುರುವಾದರೆ ಸಾಕು ಎಂದು ಆರಾಮಕ್ಕೆ ಮಲಗಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಳೆ. ಅಕ್ಕ ಹೇಳಿ ಹೋಗಿದ್ದಾಳೆ - ನಾಲ್ಕು ನಾಲ್ಕೂವರೆ ಆದರೂ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ. ಇಂದಿಗೆ ಬೇರೆ ಇಲ್ಲ ಅಂತ. ಹಾಗೇ ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಒರಗಿ ಏನೇನೋ ಕನಸು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ.

ಅವಳಿಗೂ ಹೆಸರಿತ್ತು. ಏನು ಅಂತ ಅವಳಿಗೇ ಮರೆತು ಹೋಗಿರುವಂಥದು. ಚಿಕ್ಕದಿರುವಾಗ ಅಮ್ಮ ಸತ್ತೂ, ಸತ್ತೂ ಅಂತ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದ ನೆನಪು. ಅಮ್ಮನ ಮುಖವೂ ಕಂಡದ್ದು ನೆನಪಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅಪ್ಪನ ಮುಖವನ್ನೇ ಕಂಡದ್ದಿಲ್ಲ.

ಬಾಲ್ಯದ ದಿನಗಳೆಂದರೆ ಅಮ್ಮನ ಹಾಲು ಕುಡಿದದ್ದೆಷ್ಟೋ ಅಷ್ಟೇ, ಮತ್ತೆ ಹಾಲು ಎಂದರೆ ಏನಂದೇ ಕಂಡದ್ದಿಲ್ಲ. ಚಬ್ಬೀಸ್ ಪರಗಣ ಎಂಬ ಪಶ್ಚಿಮ ಬಂಗಾಲದ ಒಂದು ಜಿಲ್ಲೆ. ಅಲ್ಲಿನ ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಬಾಲ್ಯದ ಏಳೆಂಟು ವರ್ಷಗಳನ್ನು ಕಳೆದದ್ದು. ಮತ್ತೊಂದು ದಿನ ಯಾರೋ ಒಬ್ಬ ಭಯ್ಯಾನೊಂದಿಗೆ ಒಂದು ಬಸ್ಸಲ್ಲಿ ಕೊಲ್ಕೊತಾಗಿ. ಆ ಬಸ್ಸಲ್ಲಿ ಜನವೋ ಜನ. ಕಾಲಿಡಲಿಕ್ಕೂ ಆಗದಷ್ಟು ಕಾಲುಗಳು. ಕೈಕಾಲುಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ದೇಹಗಳು. ಮನುಷ್ಯರ ಬೆವರಿನ, ಧೂಳಿನ ಮಿಶ್ರವಾಸನೆ ಹಸಿದ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಕೋಲು ಹಾಕಿ ತಿರುಗಿಸಿದಂತಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ವಾಂತಿ ಮಾಡಬೇಕು ಅಂತ ಕಿಟಕಿಯ ಬದಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡು ತಳ್ಳುತ್ತ ಹೋದರೂ, ದಪ್ಪ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಭೇದಿಸಲಾಗದೇ ಅಲ್ಲೇ ವಾಂತಿ ಮಾಡಿದ್ದಳು. ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲೇನೂ ಇಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ಬರಿಯ ಹುಳಿ ನೀರಷ್ಟೇ ಹೋಗಿತ್ತು. ಗಂಟೆಗಳ ಕಾಲ ಇದೇ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಜೀವ ಉಳಿದಿತ್ತು. ಇನ್ನೆಂದೂ ಬಸ್ಸು ಹತ್ತುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬಷ್ಟು ರೇಚಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿತ್ತು. ಕೊನೆಗೂ ಬಸ್ಸು ಕೋಲ್ಕೊತ್ತ ಮುಟ್ಟಿ, ಭಯ್ಯಾ ಯಾರದೋ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅವಳನ್ನು ಮನೆಗೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದ. ಅಲ್ಲಿ ತಿನ್ನಲು ಸಿಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಮೊದಲ ಬಾರಿ ಹಾಲು ಕಂಡಿದ್ದಳು. ಭಯ್ಯಾ ಅವರ ಬಳಿ ಅವಳಿಗೆ ಏನೋ ಒಂದು ಹೆಸರು ಹೇಳಿದ್ದ. ಆದರೆ ಅವರು ಆ ಹೆಸರಿಂದ ಕರೆದಾಗ ಇವಳ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯೇ ಇಲ್ಲವಾಗಿ ಹೆಸರು ಹಿಡಿದು ಕರೆಯುವುದನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಬಂದಿ

'ಹುಡುಗಿ' ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ಹಾಗೆಂದರೆ ತಾನೇ ಎಂದು ಅರ್ಥವಾಗಿತ್ತು.

ಸುಮಾರು ಏಳೆಂಟು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಅದೇ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ದುಡಿದಳು. ಭಯ್ಯಾ ಆಗಾಗ ಬಂದು ಹಣ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ. ಇವಳಿಗೆ ಬಟ್ಟೆ ಬರೆ ಕೊಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ.

ಹುಡುಗಿಗೆ ಈಗ ಮನೆಯವರು ಸ್ವಲ್ಪ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೂ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಶಾಲೆಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುವುದು. ತರಕಾರಿ, ಮೀನು ತರುವುದು... ಹೀಗೆ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಹೊರಗನ್ನೂ ಕಂಡಳು. ಹುಡುಗಿಯರು ಹಾಕುವ ಡ್ರೆಸ್ಸುಗಳನ್ನು ಕಂಡು ತಾನೂ ಒಂದಾದರೂ ಅಂಥದ್ದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡಳು. ಮುಂದಿನ ಸಲ ಭಯ್ಯಾ ಬಂದಾಗ ಹಣ ಕೇಳಿದಳು. ಅವನು ಅದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದೂ, ಆಕೆಯ ಮನೆಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿರುವುದಾಗಿಯೂ ತಿಳಿಸಿದ. ಅವನ ಎದುರಲ್ಲೇ ಆಕೆ ಒಡತಿಯ ಬಳಿ ಕೇಳಿದಳು, 'ಇನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಹಣ ಕೊಡಬೇಡಿ, ನನ್ನ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ನನಗೇ ಕೊಡಿ' ಎಂದು. ಒಡತಿಗೆ ಉಭಯ ಸಂಕಟಕ್ಕಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿತು. ಹುಡುಗಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾಳೆ. ಮಗ ನಿರೂಪ್ ಅಂತೂ ಅವಳನ್ನು ತುಂಬಾ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ಅವಳೂ ಅಷ್ಟೇ, ಕನಸಲ್ಲೂ ಅವನನ್ನೇ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವನಿಗೆ ಹಣ ಕೊಡದಿದ್ದರೆ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರೆ...

ಕೊನೆಗೆ ಒಡತಿ ಅವಳ ಸಂಬಳದಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ಅರ್ಧ, ಅವನಿಗೆ ಅರ್ಧ ಅಂತ ರಾಜಿ ಮಾಡಿದಳು. ಇಬ್ಬರೂ ಒಪ್ಪಿದರು. ಆದರೆ ಮುಂದಿನ ಸಲ ಭಯ್ಯಾ ಬಂದಾಗ, 'ಇಲ್ಲಿ ಬೇಡ, ಬೇರೆ ಕಡೆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸುತ್ತೇನೆ' ಅಂತ ಅವಳನ್ನು ಕರೆದ. ಅವಳು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. 'ನಾನು ಇಲ್ಲೇ ಇರುತ್ತೇನೆ' ಅಂತ ಹಟ ಮಾಡಿದಳು. ಅವನು ಕೈ ಹಿಡಿದು ಎಳೆದು 'ಬಾ' ಅಂದ. ಅವಳು ಕೈ ಮತ್ತಿ ಅವನ ಕಪಾಲಕ್ಕೆ ಒಂದು ಬಾರಿಸಿದಳು. ಅವನಿಗೆ ಏನೋ ಅವಮಾನವಾದಂತಾಗಿ ಹೊರಟು ಹೋದ.

ಈ ಮಧ್ಯೆ ಹುಡುಗಿಗೆ ತರಕಾರಿ ಮಾರುತ್ತಿದ್ದವನೊಬ್ಬನ ಪರಿಚಯವಾಯಿತು. ಅವನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಏನೋ ಋಷಿ ಎನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಹೆಸರು ಕೇಳಿದಾಗ ತಕ್ಕಣ ಬಾಯಿಗೆ ಬಂದ 'ಸತ್ತೂ' ಎಂದಳು. ಮತ್ತೆ ಯೋಚಿಸಿ 'ಸೀಬಾ' ಎಂದಳು. ಅವ ಎರಡನೇ ಹೆಸರಲ್ಲೇ ಕರೆಯತೊಡಗಿದ. 'ತನ್ನ ಹೆಸರು

